

רע"פ 1931/15 - אדריאן אברהם מויססקו נ' מדינת ישראל

פלילי - ביטול הרשעה/אי הרשעה

פלילי - חוק העונשין - עבירות רכוש

var MareMakom = "רעפ 1931/15 - אדריאן אברהם מויססקו נ' מדינת ישראל, תק-על 1(2015), 13217(26/03/2015)";
{p.IDHidden{display:none

בית המשפט העליון

רע"פ 1931/15

לפני:

המבקש:

כבוד השופט א' שהם
אדריאן אברהם מויססקו

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום
4.3.2015, בע"פ 39103-12-14, שניתן על-ידי
כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא -
סג"נ; א' נחליאלי-חיאט

עו"ד ירום הלוי

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; א' נחליאלי-חיאט), בע"פ 39103-12-14, מיום 4.3.2015, בגדרו

נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי), בת"א 4447-06-13, מיום 29.5.2014.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מעובדות כתב האישום המתוקן אשר הוגש נגד המבקש, עולה כי ביום 21.11.12, לאחר שהמבקש ירד מאופנועו, בעת עצירה ברמזור אדום ברחוב משה דיין בחולון, הוא פגע במזיד ברכבו של נהג רכב סמוך (להלן: המתלונן), בכך שניפץ את חלון רכבו הימני באמצעות קסדה. כתוצאה מניפוץ החלון נפצע המתלונן בשפתו.

3. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעניין העונש, ביום 2.12.2014, גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש. בית משפט השלום נתן דעתו לתסקיר שירות המבחן, שבו הומלץ שלא להרשיע את המבקש בדין, אך הדגיש כי הימנעות מהרשעה של מי שנמצא אשם הינה מצב חריג, אשר נועד למקרים נדירים ויוצאי דופן, ואילו עניינו של המבקש אינו נמנה על אותם מקרים חריגים. זאת, בין היתר, נוכח חומרת נסיבות ביצוע העבירה בידי המבקש, המצביעות "על בעייתיות בהתנהגותו של [המבקש], [ו]על היעדר מעצורים בנסיבות מסוימות". סימוכין לכך, מצא בית משפט השלום בתסקיר שירות המבחן, "אשר ציין כי להתרשמות קצינת המבחן, מצוי [המבקש] עדיין בסיכון להישנות ביצוע עבירות". בהתייחסו למתחם העונש ההולם, קבע בית משפט השלום, כי הוא נע בין 6 חודשי מאסר על תנאי בצירוף פיצוי כספי, לבין 4 חודשי מאסר בפועל בצירוף רכיבים עונשיים נוספים, כדוגמת קנס ופיצוי כספי. בית משפט השלום שקל לקולת עונשו של המבקש, בין היתר, את העובדה שהוא נעדר עבר פלילי, ואת "ההארות החיוביות" שהופיעו בתסקיר שירות המבחן. לאחר שקלול ואיזון כלל השיקולים, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים, תוך שהוא מציין כי אלה מצויים ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע: מאסר על תנאי בן 6 חודשים, לבל יעבור המבקש, במשך שנתיים, את העבירה שבה הורשע; של"צ בהיקף של 180 שעות; קנס בסך של ₪ 1,000 או חודש מאסר תמורתו; ופיצוי למתלונן בסך של 5,000 ₪.

4. המבקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער על הרשעתו בדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. המבקש הצביע על נזק מקצועי שייגרם לו, באם הרשעתו תיוותר על כנה, בכך שלא יוכל להמשיך לעבוד במסגרת הרשות הארצית לכבאות והצלה. טענה זו, תמך המבקש במכתב מאת מעסיקו, סגן נציב כבאות והצלה (להלן: המכתב). לצד זאת, הוסיף המבקש, כי מעשיו אינם אלא מעידה חד פעמית, ונבעו מכך

שחש איום מאופן נהיגתו של המתלונן.

5. בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום, ומשכך דחה את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי נסיבותיה החמורות של העבירה מצדיקות, כשלעצמן, את הרשעתו של המבקש בדין, וקבע, כי: "האירוע שמדובר בו הוא הסיוט של כל נהג המצוי על הדרך [...] מדובר בנגע שמקיף את החברה הישראלית על כל פלחיה, ונראה כי בתי המשפט כמו גם גופים נוספים אינם מצליחים להילחם בנגע זה". בהתייחסו לפגיעה המקצועית שעלולה להיגרם למבקש, ציין בית המשפט המחוזי כי כלל לא שוכנע כי פיטוריו של המבקש הם אמנם תוצאה מתחייבת מהרשעתו בדין. מעבר לכך, סבר בית המשפט המחוזי כי ההכשרה המקצועית שצבר המבקש, תאפשר לו להשתלב במסגרת אחרת, ככל שיאלץ לעזוב את תפקידו הנוכחי, ולפיכך טיעון המבקש בדבר פגיעתו המקצועית "אינו יכול לשאת על גבו את משקל ההכרעה". אשר לטענת המבקש, כי מעשיו נבעו מאחר שהוא חש מאויים מאופן נהיגת המתלונן, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין כל התייחסות לעובדה זו בכתב האישום, ולכן לא ניתן לקבלה כנתון מוכח.

הבקשה לרשות ערעור

6. המבקש הגיש בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. המבקש העמיד במרכז בקשתו את הפגיעה האפשרית בשיקומו ובעתידו המקצועי, ככל שתיוותר על כנה הרשעתו. לשיטתו של המבקש, משציין בית המשפט המחוזי כי לא שוכנע כי תוצאת פיטוריו של המבקש מתחייבת, "נדרש המבקש להוכיח מעבר לספק סביר כי הרשעתו תגרום לנזק בלתי הפיך בהכרח לשיקומו". בכך, לעמדתו של המבקש, יצר בית המשפט המחוזי "סטנדרט חדש", לפיו על בית המשפט, בעצמו, לבחון בדקדקנות את טענות המערער באשר לסיכויי שיקומו. עוד טען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי, משלא דן לגופה, בטענה שהובאה בפניו ועולה מתוכנו של תסקיר שירות המבחן, לפיה המבקש חש מאויים מדרך נהיגתו של המתלונן. משמעותה של קביעה זו, לטענת המבקש, "היא למעשה ביטול חלק נכבד מהתפקיד של שירות המבחן, אשר משמש זרועו הארוכה של בית המשפט כאשר הוא בוחן באופן פרטני ומעמיק (דבר שבדרך כלל מתקשה בית המשפט לעשות) את נסיבותיו של הנאשם, לרבות הנסיבות שהובילו נאשמים לביצוע העבירות". המבקש הוסיף וטען, כי יש להיעתר לבקשתו משיקולי צדק, נוכח העובדה שחרף נסיבות חייו הקשות, הוא השלים שירות צבאי מלא; הוא משרת במילואים; השלים את לימודיו התיכוניים; והחל לרכוש השכלה אקדמית. לכל אורך בקשתו, הדגיש המבקש כי כלל טענותיו השונות מעוררות שאלות משפטיות כבדות משקל החורגות מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה.

דין והכרעה

7. בשיטת משפטנו השתרשה ההלכה, לפיה בקשת רשות ערעור בפני בית משפט זה תתקבל במקרים חריגים בלבד. במקרים אלו, המצדיקים דיון "בגלגול שלישי", מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או שקיים חשש כי נגרם למבקש אי-צדק או עיוות דין חמור (רע"פ 1976/15 לויצקי נ' מדינת ישראל (24.3.2015); רע"פ 1905/15 משעול נ' מדינת ישראל (24.3.2015); רע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24.3.2015)). חרף טענות המבקש, לא מצאתי כי בנידון דידן מתעוררת שאלה משפטית עקרונית כזו, ולא קיים דבר המלמד על עיוות דין או אי-צדק כלפי המבקש. משכך, דין הבקשה שלפניי להידחות, מטעם זה בלבד.

8. למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה גם לגופן של הטענות אותן מעלה המבקש בבקשתו. אשר לטענת המבקש בדבר הפגיעה האפשרית בעתידו המקצועי, סבורני כי אין מקום לקבלה. על האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שעבר עבירה, עמדתי, בין היתר, ברע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015), וצינתי כי:

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, והיא מהווה חריג לכלל, לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. במילים אחרות, תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), פסקה 7 לפסק-דינה של השופטת ד' דורנר) (ראו גם: רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.2014); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014)).

המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם" מן המכתב המעיד על הנזקים המקצועיים הכבדים שבהם הוא עלול לשאת, באם תיוותר הרשעתו על כנה. התרשמתי, בניגוד לטענה זו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי נתן את דעתו למכתב, וכלל לא התעלם מן האמור בו. בית המשפט המחוזי קבע במפורש, כי לשיטתו, אפילו אם לא ימשיך המבקש בעבודתו בנציבות כבאות והצלה, "הכשרתו המקצועית [של המבקש] תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר". עולה מכך, כי לא צפויה כל "פגיעה חמורה" בשיקום המבקש, המצדיקה, כשלעצמה, את היעדר הרשעתו בדין.

9. עוד נטען בבקשה, כי לא שקל בית המשפט המחוזי, לקולת עונשו של המבקש, את הנסיבה לפיה

עובר למעשיו, חש המבקש מאויים מנהיגת המתלונן. בית המשפט המחוזי ציין, כאמור, כי נסיבה זו לא הופיעה בכתב האישום, ולכן לא הוכחה בפניו. סבורני, כי בדין קבע כך בית המשפט המחוזי, שהרי כפי שנאמר, לא אחת, בעבר:

"במסגרת הסדר טיעון כל אחד מהצדדים מכלכל את צעדיו תוך שקילת הסיכויים והסיכונים, גם באשר להיקף הפירוט העובדתי וטיבו. בהקשר של הסדרי טיעון אין לבית המשפט אלא העבודות בהן הודה הנאשם. בית המשפט אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה נאשם לצורכי הסדר טיעון" (ע"פ 1338/10 חפוטה נ' מדינת ישראל (7.2.2013); ע"פ 4907/11 מרעי נ' מדינת ישראל (14.11.2002))

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ו' בניסן התשע"ה (26.3.2015).

ש ו פ ט